

paa de Tilfælde, hvor en arbejdsløs forsikret, der er nydende Medlem af en anerkendt Arbejdsløshedskasse, i Henhold til en af vedkommende Kasse afgivet Erklæring har udtømt sin Mulighed for at erholde Understøttelse gennem Arbejdsløshedsforsikringen, og det maa anses for overvejende usandsynligt, at paagældende vil have Udsigt til at opnaa Arbejde af et saadant Omfang, at Understøttelsesret vil genindtræde; Udvalget har derhos foreslaaet, at Socialministerens Samtykke til Ydelsen af Aldersrente i saadanne Tilfælde er uforløst. Som det fremgaar af Udvalgets Betænkning angaaende dette Punkt, har to af Udvalgets Medlemmer, der i øvrigt er enige i Forslaget, fremhævet, at der ogsaa findes adskillige andre Personer i Aldersklassen 60—65 Aar, der kan være lige saa daarligt stillede som Lønarbejdere i erhvervmæssig Henseende, og som vil kunne føle det som en Uretfærdighed, om der ikke tillægges dem samme Ret som forsikrede Lønarbejdere. Medens Udvalgets øvrige Medlemmer har udtalt, at de ikke er blinde for disse Betragtninger, har de rent bortset fra, at det formentlig ikke vil være udelukket at foretage en Udvidelse i den af Mindretallet angivne Retning gennem en *Fortolkning* af § 38, Stk. 4, i dens nuværende Skikkelse, ment, at en saadan Udvidelse vilde støde paa betydelige Vanskeligheder i Henseende til *Afgrænsningen*, og at disse Vanskeligheder formentlig maatte føre til Overvejelse om den administrativt langt klarere Løsning generelt at nedsætte Aldersgrænsen for Adgang til Aldersrente; saadanne Overvejelser har man dog anset for at ligge udenfor Udvalgets Opgave.

Ministeriet maa være enig med Udvalget i, at der er god Begrundelse for at søge Hjemmel for at bringe Dispensationsbestemmelsen i § 38, Stk. 4, til Anvendelse paa arbejdsløshedsforsikrede, der har opbrugt deres Hjælp fra Arbejdsløshedskassen, og som ikke kan antages at have Mulighed for at komme i Arbejde. Efter Udvalgets Drøftelse af Spørgsmaalet og efter nærmere Overvejelser indenfor Regeringen, anser man det imidlertid for betænkeligt at blive staaende herved. For mange Personer uden for de arbejdsløshedsforsikredes Kreds vil ofte de samme Forhold foreligge som for de forsikrede, nemlig at de efter at være fyldt 60 Aar har vanskeligt ved at finde Beskæftigelse, og Ministeriet maa nære Betænklichkeit ved, at der lægges saa afgørende Vægt paa, om Tabet for vedkommende af hans Erhvervsmuligheder er af en saadan Art, at han er dækket gennem en Forsikring

eller ej. Hertil kommer en Betragtning af mere økonomisk Karakter. Dispensationsbestemmelsen i § 38, Stk. 4, er som foran nævnt af Ministeriet hovedsagelig bragt i Anvendelse paa Tilfælde, hvor der har foreligget svigtende Helbred hos Renteansøgeren. Allerede ved Rente til saadanne Rente-nydere, hvis Antal pr. 31. Marts 1934 udgjorde 8 319, andrager Udgiften ca. 4,2 Mill. Kr. Gik man nu den Vej at gennemføre Udvalgets Forslag og yderligere administrativt at udvide Omraadet for Meddelelse af Dispensation, vilde Resultatet — bortset fra de foran nævnte Vanskeligheder for Kommune, Amt og Stat ved i hvert enkelt Tilfælde at finde den rette Afgrænsning — antagelig blive en betydelig Forhøjelse af det nævnte Beløb. Herefter, og ikke mindst i Betragtning af de stedse stigende Vanskeligheder for den ældre Aldersklasse ved at finde Beskæftigelse, — Vanskeligheder, der utvivlsomt har sin Rod i den af Forholdene affødte Tendens til hovedsagelig at udnytte de forhaandenværende Arbejdsmuligheder til Fordel for de noget yngre Aldersklasser — finder Regeringen, at den stedfundne Udvikling af Samfundsforholdene maa føre til, at Aldersgrænsen for Adgangen til Aldersrente nedsættes til det 60. Aar.

De Betragtninger, der for Ministeriet har været afgørende for den foreslaede Nedsættelse af Aldersgrænsen til det 60. Aar, kan imidlertid efter Ministeriets Skøn ikke medføre, at Invaliderrentenyderne — og navnlig de Rentenydere, der er i Stand til at udføre personligt Arbejde — stilles ringere end hidtil. Efter Folkeforsikringsloven betragtes Renten for saa vidt som en Enhed, som Invaliderrenten afløses af Aldersrenten, naar Rentenyderen opnaar den for Aldersrentens Begyndelse fastsatte Alder. Saa fremt man vilde føle sig bundet af denne „Rentens Enhed“ til at kræve, at Retten til at opnaa Invaliderrente skulde ophøre netop paa det Tidspunkt, da den forsikrede bliver berettiget til at faa Aldersrente, vilde Nedsættelsen af Aldersgrænsen for Adgangen til at opnaa Aldersrente føre til, at Invaliderrentenydere skulde overgaa til at oppebære Aldersrente ved det fyldte 60. Aar. Dette vilde imidlertid betyde en Forringelse af Invaliderrentenydernes Retsstilling efter Folkeforsikringsloven, idet de herved paa et Tidspunkt, hvor det maa antages, at mange af dem endnu vil være i Stand til ved personligt Arbejde at erhverve en vis Indtægt, dels vilde gaa Glip af de Fordele, der ligger i de lempeligere Fradragsregler efter Folkeforsikringslovens § 41, Stk. 3, Nr. 4, dels vilde miste Adgangen til at